Люблю мамин почерк. Слова її переловім.
Їх можна читати, шептати і не відпускати.
Не жить мені більше, у світі не жить молодім,
та нинішню радість не зможе ніхто відібрати.

Відчую розхристану днину – як материн спів.
Відчую відчахнуту гілку – заниє, як слово.
Відчую осквернену душу – з таких вона слів,
що пахнуть отавами пізніми та барвінкове.

Нехай мене завтрашня днина хитає в диму
їдкого лукавства, але відібрати не зможе
цю радість від імені жінки

хоча би тому,

що нині читаю ім'я її, господи-боже…